

Tuần Báo Vô Vi

11 tháng 10 năm 2020

Số 520

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Làm sao được thanh tịnh?
- 2) Tình thế chuyển động tới đại đồng sẽ ra sao?
- 3) Giáp mới khai triển nền tảng văn minh sẽ ra sao?
- 4) Giác sinh xuống thế gian để làm gì?
- 5) Duyên gì là duyên tốt?
- 6) Muốn sửa tiến thì phải làm sao?
- 7) Tiến hóa thâm sâu là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 22-12-2002 6: 30 AM 1) Hỏi: Làm sao được thanh tịnh? Đáp: Thưa muốn được thanh tịnh thì phải dứt khoát hành pháp. Kệ: Dứt khoát tu hành đạt thanh tịnh Hành thông tự tiến chuyển thông liền Quy y đường lối chung hành tiến Chuyển tiến không ngừng tự tiến xuyên.	Atlantic city, 23-12-2002 9: 15 AM 2) Hỏi: Tình thế chuyển động tới đại đồng sẽ ra sao? Đáp: Thưa tình thế chuyển động tới đại đồng sẽ kích động vô cùng khắp nơi nơi. Kệ: Phản động lực quy nguyên thức hòa đồng Luân lưu chuyển động khắp nơi nơi Quy hồi tâm thức duyên Trời độ Giải giới phân minh chuyển khắp nơi.
Atlantic city, 24-12-2002 6: 47 AM 3) Hỏi: Giáp mới khai triển nền tảng văn minh sẽ ra sao? Đáp: Thưa giáp mới khai triển nền tảng văn minh của loài người hoàn toàn sẽ đổi mới. Kệ: Cuộc sống đơn giản hành chuyển thức Minh tâm kiến tánh rõ hành trình Thiên cơ cho thấy nhân luân hình Đời đạo phân minh rõ tiến trình.	Atlantic city, 25-12-2002 9: 45 AM 4) Hỏi: Giảng sinh xuống thế gian để làm gì? Đáp: Thưa giảng sinh nhập xác phàm để học hỏi và tự giải nghiệp. Kệ: Giảng lâm tại thế tự phân minh Đời đạo quy hình tu sửa mình Học hỏi không ngừng tự giác minh Bình tâm hướng thượng rõ hành trình.
Atlantic city, 26-12-2002 11: 45 AM 5) Hỏi: Duyên gì là duyên tốt? Đáp: Thưa duyên lành là duyên tốt. Kệ: Duyên lành là duyên thanh tốt Khai triển tâm linh tự sửa mình Quý tướng Trời cao ban chuyển trình Thực hành chất phác tự phân minh.	Atlantic city, 27-12-2002 7: 55 AM 6) Hỏi: Muốn sửa tiến thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn sửa tiến thì phải dày công thực hành. Kệ: Sửa tiến dày công phải thực hành Tiến hóa thâm sâu tự giác thanh Uyển chuyển không ngừng quy một mối Thành tâm tu luyện hướng thanh thanh.
Atlantic city, 28/12/2002 7) Hỏi: Tiến hóa thâm sâu là sao? Đáp: Thưa tiến hóa thâm sâu là càng tiến càng phải tiến tới vô cùng. Kệ: Tiến hóa vô cùng tự ý tu Thân thương giải tỏa sự mê mù Thanh tịnh quy nguyên đường giác mới Thành tâm hướng thượng sống an du.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 5 (tiếp theo)

...

“Không mong con trẻ lộng ngôn”: Không mong con trẻ nói đi nói lại, thề nguyện phải giữ.

“Thề nguyện phải giữ ôn tồn tiến lên”: Ước nguyện ban đầu sao thì phải giữ đường lối, ôn tồn tiến hóa, khép mình, phải giữ một lẽ lối tiến hóa đi lên.

“Nguy nga đã sẵn có nền”: Sự nguy nga của trời đất sắp sẵn ở bên trên.

“Trung Thiên Thế giới vững bền chờ con”: Ở Trung Thiên thế giới, biết bao nhiêu đền đài nguy nga sẵn có, mỗi phần hồn đều có thể được hưởng ở trên đó.

Cho nên, chúng ta phải đi. Chúng ta luôn luôn giữ lời hứa hẹn, lời cầu nguyện của chúng ta, nhưng mà đi nửa chừng chán ghét. Bỏ! Bỏ ai? Bỏ Trời Phật được không? Không bao giờ các bạn bỏ được. Các bạn tự bỏ lấy các bạn mà thôi, làm cho càng ngày càng tăm tối do chính mình đã tự tạo.

Hứa là phải làm, học là phải tiến, giữ trọn niềm tin không bao giờ thay đổi. Thực hành cho kỳ được, nhiên hậu mới thấy rõ kết quả do sự quyết tâm của chính mình đã đạt thành. Ngày vinh quang ấy không lâu, nếu mỗi người chịu tự hành tự tiến. Khi mà chúng ta chịu tự hành tự tiến thì sự hội ngộ của sự vinh quang đời đời làm sao xóa mất được? Đương nhiên phải có!

Nếu chúng ta lười biếng, không biết vun bồi trong thực hành, làm sao chúng ta có được? Bởi vì thời gian chúng ta trú ngụ trong tiểu thiên địa này đều hữu hạn. Mỗi người đều hữu hạn mà cứ hứa và không làm rồi làm sao được? Hứa xuôi không làm! Gặp đạo giải thích rất hay, hướng trở về có lợi ích cho bản thân. Nó hứa sẽ tu sẽ làm, nó biết cha mẹ nó quý nó, đang chờ đợi. Nó hứa nó làm nhưng rốt cuộc không làm. Không làm, hứa làm chi?

Chúng ta đã trưởng thành trong đau khổ. Có thể xác là có sự đau khổ. Chúng ta chán ghét vì thiếu sự công bằng. Cho nên chúng ta muốn tu, muốn sửa. Rốt cuộc không chịu tu, không chịu sửa để trở lại tâm đời vọng động. Tìm cái dục tính của hạ giới thì

tự xài phí tiêu hao lấy cơ tạng của mình, làm mất sự thông minh sẵn có, rồi làm sao tiến? Cái chủ trương tăm tối, làm sao có phát triển? Rồi cho đó là luật Trời. Luật Trời không phải vậy! Luật Trời đưa con người từ trong cơ cấu tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ô, dục về hướng thượng. Hướng thượng là một cơ hội cho nó tiến hóa. Nếu không tạo thành bản chất đó thì không bao giờ nó tiến hóa. Cái bản chất đó là xây dựng để đi lên, chứ không phải để lưu lại tại thế.

Vì chưa thấy rõ con người của nó bị giới hạn. Mỗi người bị giới hạn bao nhiêu năm có chừng, nhưng mà nó quên đi. Vì vọng động nó quên đi! Quên định luật của trời đất, nó lại cho cái kia là định luật thiên nhiên của trời đất đã ban cho nó. Nhưng mà nó không hiểu, tại sao trời đất định như vậy, mà tôi rõ vô thì tôi lại than khổ? Tôi cưới vợ rồi đẻ con, tôi gây nợ, tôi đủ thứ phiền phức trong đầu óc tôi, không thể giải quyết được? Tại sao định luật gì mà kỳ cục vậy?

Định luật đó, những bánh xe đó đã nối ráp và đưa cho nó đi lên. Kêu nó hướng thượng mà nó hướng hạ. Hướng hạ thì bị trực hút rồi, luôn luôn ở trong vọng động không ổn định được. Nó thấy rất buồn phiền, làm điều vô lý không kết quả. Nhiều khi muốn tự tử, muốn bỏ mình đi vì một hoàn cảnh không thể chấp nhận được.

Chúng ta được cơ hội sớm hiểu thì phải sớm thức giấc, mà lỡ làm rồi thì phải chấp nhận, để học hết bài đó. Chúng ta phải cố gắng tu là đem lại sự sáng suốt để thực hiện những gì chúng ta đã sai lầm, giải tỏa nó đi. Lấy sáng suốt giải tỏa sự sai lầm, thì chúng ta sẽ có cơ hội kết quả sáng suốt hơn.

Cho nên, mỗi mỗi phải ở trong thực hành, dùng lý lẽ luận đàm, không thông nổi. Chính chúng ta ở đây, cũng có kẻ lớn tuổi, đầu óc có sạn, ý thức rõ mới bằng lòng chấp nhận thực hiện pháp này. Khi chúng ta thực hiện pháp này, có lúc khoan khoái và có lúc chán ngán. Vì sao chúng ta chán ngán? Vì chúng ta thấy sự gánh vác quá nặng, mà sửa hoài sửa không xong. Chừng nào mới xong, cũng thấy rõ điều đó. Chúng ta đã tạo ra cho chúng ta thành một gánh nặng, thì phải dùng hết sức lực sẵn có của

chúng ta, niềm tin vững chắc của chúng ta, chỉ hướng thượng để hóa giải việc này. Tự nhiên những việc đó nó sẽ tiêu tan.

Sau sự cố gắng tự tin không thay đổi, bất cứ nằm trong bão bùng nguy hiểm hay là trong cơn vọng động, chúng ta cũng phải chấp nhận vô cùng. Mục đích của chúng ta, hóa giải để tiến hóa, thì mọi việc sẽ tốt đẹp ở tương lai. Bây giờ, các bạn lấy cái gì giải quyết được? Chỉ lấy ý chí của các bạn mà thôi. Chúng ta không tu, không thực hành, không tập trung làm sao các bạn thấy ý chí là giá trị?

Thượng Đế đang làm việc cả càn khôn vũ trụ, nhưng Thượng Đế chỉ dùng ý chí mà thôi. Ý chí

Ngài chuyển điều đó, điều đó phải thành. Chúng ta con người ở thế gian, chúng ta cũng có ý chí. Các bạn có ý niệm rồi, các bạn phải xây dựng tới ý chí. Ý chí đó là do sự cương quyết đời đời không thay đổi.

Ý chí của chúng ta quan trọng! Phải vun bồi cực độ ý chí sáng suốt! Giữ lấy niềm tin sẵn có của chúng ta mà tiến trong đà tiến vững chắc không bao giờ thoái bộ, không bao giờ thụt lùi.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thư Từ Lai Vãng

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY

Thầy thương,

Đường ở trần gian lắm gian nan
Nhờ thầy dẫn giải con sửa sang
Tu và sửa đổi mau thành đạt
Thoát khỏi tai nạn
Qua hết kiếp nạn đàng hoàng hơn xưa
Bỉ cực thời lai qua hết khổ
Mong sao thoát khỏi cảnh trần gian
Khó khổ thầy ơi biết than ai
Cơ thể như mệt mỏi thở dài
Kiếp xưa tu dở nên cam chịu
Kiếp này khóc hận tại mình thôi
Chúc thầy mạnh khỏe đời đời
Để mà dẫn dắt những người như con
Tu cho nghiệp nợ nó mòn
Để cho sáng suốt mới còn để tu
Bảy ức niên có đâu phải ngắn
Kiếp con người nghiệp nợ lằng nhằng
Kiếp này mong trả cho xong
Làm than thêm khổ khó lòng tiến lên
Con xin lỗi thầy thương
Tại con gây khổ vẩn vương lấy thầy
Nghiệp kiếp trước con vay phải trả
Lụy cho thầy tội lỗi của con
Xin thầy mở lượng từ bi
Xin tha thứ trẻ đã liên lụy thầy
Con cố gắng xin thầy bớt giận
Để tội con giảm nhẹ một phần
Tự con khổ nên đâm quản trí
Tạo nghiệp thêm nào có ích chi
Đã than khổ còn vay thêm nghiệp
Biết thầy thương nên trẻ cậy trông

Làm thầy giận đau lòng con lắm
Con không dám lỡ làm lần nữa
Mong ơn trên độ lượng bao dung
Để cho hồn trẻ tạm an
Lo tu trả nghiệp không gây tội tình
Cầu xin Phật tổ chứng minh
Để con thoát cảnh điều linh của đời
Nam mô tâm nguyện Phật Trời
Giúp con thanh tịnh thoát đời nghiệp oan

Kính chúc Thầy và các bạn vui khỏe
Xin phép lâu lâu cho con gửi thư thăm thầy thầy
nhe.
N P

Em cảm ơn anh C T em ở xa không ở bên thầy mà
nói đúng ra em mới tu chưa gặp mặt thầy bao giờ
nhưng có thầy dẫn em biết con đường sáng mà em
đi mong các anh chị chăm sóc thầy để thầy dắt
được những người ngu muội như em. Rất cảm ơn
anh chị rất nhiều,

Kính thương
NP

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Những gì con đã viết, là con đã hiểu. Vậy con
nên thực hành để đi tới mà thôi, Thầy không có
phục vụ về sự mê tín dị đoan được, tâm làm thân
chịu đó thôi. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THUỢNG ĐỂ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THUỢNG ĐỂ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Lưỡng nghi hợp nhứt lập đà
Hành trình chung lối tự hòa đến nơi
Thế gian cho đến cảnh Trời
Đâu đâu cũng vậy cũng nơi tương hòa
Lý Trời ban chiếu sáng lò
Chờ tâm thức giác rõ xa rõ gần
Công bằng sáng tạo có cân
Thâm tâm rõ rệt hồn cân đạo đời
Tự mình thức giác mới rời
Cảnh trần tạm bợ về nơi an toàn
Thuyết hồn luận xét mới an
Cảm minh vía xấu mở đàng sửa tu
Chẳng còn quy hội điều ngu
Vun bồi sáng suốt thân tù mới an
Tình Trời rõ rệt phán ban
Xét tâm thấy rõ tạo an tạo hòa
Tánh người sân hận tạo xa
Vía hồn khó hội khó hòa bên trong
Tánh tình động loạn tự phong
Ta đây là nhứt khó tòng nhơn sinh
Dù cho của cải đầy mình
Tự chôn thân thức chẳng linh chút nào
Tự mình ước vọng lên cao
Không sao đạt được khó mau đạt thành

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.03 PHẨM KURUNGA

28. CHUYỆN CON BÒ ĐẠI HỈ (Tiền Thân Nandivisala)

Chỉ nói lời từ hòa..., (tiếp theo)

...
Bồ Tát nghĩ: “Ta không phải ranh con, nhưng người này gọi ta với danh từ ranh con”! và Bồ Tát đứng thẳng chân như những cột trụ, không hề di động.

Ngay lúc ấy, người triệu phú bắt người Bà-la-môn đem lại một ngàn đồng. Vị Bà-la-môn thua một ngàn đồng, mở con bò ra, rồi về nhà nằm dài, với tâm tư sầu muộn.

Nandivisala vào nhà, thấy vị Bà-la-môn sầu muộn, liền hỏi:

- Này Bà-la-môn, có phải ông nằm ngủ?

- Làm sao ta có thể ngủ được khi ta thua mất một ngàn đồng!

- Này Bà-la-môn, trong suốt thời gian ta sống ở nhà ông, có bao giờ ta làm bẽ chén bất gì, hay chà đạp một ai, hay đi đại tiểu tiện không phải chỗ?

- Này con thân, không bao giờ có.

Vậy sao ông gọi ta là đồ ranh con? Đây là lỗi của ông, không phải lỗi của ta. Hãy đi và cá với người kia hai ngàn đồng tiền vàng. Nhưng ta không phải ranh con, không được gọi là đồ ranh con!

Vị Bà-la-môn nghe Bồ Tát nói, liền đi đến nhà triệu phú và cá hai ngàn đồng. Vị ấy buộc một trăm cỗ xe như cách trước làm, cho Nandivisala trang điểm, và buộc nó vào cái cáng gỗ xe thứ nhất. Ông buộc như thế nào? Buộc chặt cái ách vào cáng xe, rồi thẳng con bò Nandivisala vào một phía ách, và buộc chặt phía bên kia bằng

một miếng gỗ trơn từ ách vào trục xe, như vậy, ách được cứng thẳng, không nghiêng một bên. Như vậy, chỉ một con bò có thể kéo một cỗ xe được làm cho cả hai con kéo. Rồi người Bà-la-môn ngồi trên cáng xe, vừa xoa lưng Nandivisala vừa nói:

- Hi, hi, chú bạn hiền thiện! Hãy kéo, chú bạn hiền thiện!

Bồ Tát được buộc chặt vào một trăm cỗ xe, với một cái kéo mạnh cả một trăm cỗ xe, khiến cỗ xe cuối đứng vào chỗ mà cỗ xe đầu đã di động. Người triệu phú giàu đàn bò thua cuộc, phải trả hai ngàn đồng. Những người khác cũng cho Bồ Tát nhiều tiền. Tất cả đều thuộc về vị Bà-la-môn. Như vậy, nhờ Bồ Tát, người Bà-la-môn được nhiều tiền của.

Bậc đạo sư nói, sau khi khiển trách Sáu Tỳ kheo ấy.

- Này các Tỳ kheo, lời nói độc ác không làm ai vừa ý.

Và ngài chế thành học pháp. Rồi bậc Chánh Đẳng Giác liền nói kệ:

*Chỉ nói lời từ hòa,
Không từ hòa, không nói.
Ai nói lời từ hòa,
Kéo đi được gánh nặng,
Khiến nó được tài sản.
Do vậy, nó ưa thích*

Sau khi bậc Đạo sư kể pháp thoại này, Ngài nhận diện Tiên thân như sau:

- Lúc ấy Bà-la-môn là Ananda, còn Nandivisala là Ta vậy!

(còn tiếp)

